

[HTTP://WWW.URBANMAG.BE/](http://www.urbanmag.be/)

Beursschouwburg, maart 2004 MIX 2:

Chloé Attou 'Chaconne en ré mineur' (15')

Alexandra Bachzetsis 'Gold' (30')

Nada Gambier 'Confessions – The Autopsy of a Performance' (30')

Charlotte Vandevyve

Na de pauze zorgt Alexandra Bachzetsis voor een krachtige opening van Mix 2 met Gold. Nonchalant komt ze de scène opgewandeld met gouden stiletto's, dito lingerie, een weelderige haardos en een tas over de schouder – leuke bijkomstigheid: de voorstelling speelt in de gouden 'Feestzaal' van de Beurs. Degenen die dichtbij zitten, kunnen zelfs de zoete geur van bodylotion opsnuiven. Links van de scène staat een camera opgesteld, waarvan de lens op de grond is gericht. Trefzeker bakent Bachzetsis een speelvlak af met bruine tape en vervolgens legt ze een stapel A4'tjes voor het cameraoog.

Onder begeleiding van een muziekthema dat de sfeer van een goeie oude Bondfilm oproept, start Bachzetsis een flirt met de camera. Een vreemde aanblik voor het publiek dat als het ware in de positie van een voyeur wordt geduwd. Het camerastandpunt valt echter niet samen met de blik van het publiek, dat Bachzetsis in profiel te zien krijgt. De setting krijgt op die manier een dubbele gelaagdheid: de danseres speelt bewust in op de camera, maar lijkt argeloos ten aanzien van de toeschouwer. Ze zal dit patroon slechts één keer doorbreken met een doordringende blik in de zaal.

De lichaamstaal van deze wel erg zelfverzekerde dame staat af en toe in schril contrast met haar duidelijk getekende lichaam. De uitdagende vrouw heeft geen strakke, blinkende huid zoals ons in glossy-magazines wordt voorgehouden, zodat ze tegelijk kwetsbaar en erg menselijk aandoet. Het glamourbeeld dat ze wenst op te hangen wordt van tijd tot tijd genadeloos doorprikt.

Haar bewegingspatroon is al evenmin eenduidig. Het dansvocabluarium heeft duidelijk erotische connotaties, maar draagt wel een zekere ambiguïteit in zich. Hoewel de bewegingen bij wijlen refereren aan danseressen uit erotische bars, zijn er af en toe kleine details die deze associatie ondergraven. Het is in de intieme context die ze creëert – de een-op-een-relatie met het oog van de camera- bijvoorbeeld volstrekt onduidelijk waarom ze zo hardhandig met haar eigen lichaam omspringt.

Terwijl Bachzetsis letterlijk alle hoekjes van de afgeplakte rechthoek aftast, verfrommelt ze laag per laag de stapel A4'tjes. Op elk velletje staan woorden gekrabbeld, waarnaar het publiek nog even heeft te gissen. Een intieme boodschap aan een geliefde? Een zeemzoet verhaal? Het scenario van de scène die ze opvoert? Stilaan wordt het scènebeeld bedekt door propjes papier, misschien corresponderen ze wel met elke mislukte poging om haar gevoelens neer te pennen. Dat ik als toeschouwer niet kan vatten wat er in deze vrouw omgaat, wekt nieuwsgierigheid op, maar geen frustratie, het ligt immers voor de hand dat we de tape straks geprojecteerd zullen krijgen. Terwijl Bachzetsis als afsluiter van haar show een gouden vuurpijl afsteekt, kan ik amper wachten tot alle puzzelstukjes in elkaar zullen vallen.

Het tweede deel van de voorstelling bestaat uit een frontale projectie van de opnames uit deel één. Het is schokkend hoe de aanvankelijk intieme bewegingstaal een abrupte betekenisverschuiving ondergaat. De blik van de toeschouwer wordt nu verplaatst in het standpunt van de camera, waardoor we geen één-op-één-relatie meer krijgen, maar een perverse exposure van een vrouwenlichaam, door de lichtwerking letterlijk vervlakt tot een glimmende R&B-doll. Deze connotatie wordt nog geëxpliciteerd door de kadrering van het beeld, de vrouw heeft geen gezicht meer en is met andere woorden perfect inwisselbaar. Het kwetsbare, meerlagige subject van deel één wordt gereduceerd tot een speeltuigje, een object. De bewegingstaal vertoont eensklaps frappante gelijkenissen met de videoclip van pakweg Snoopdog en consoorten.

Dit alles wordt begeleid door een compilatie van recente R&B-songs, sterk vertraagd en met nadruk op de bastonen – al is het even onduidelijk of dit te doen heeft met de technische problemen van de avond. De A4'tjes blijken de songteksten van de ophitsende beats te zijn. Ik was gedegouteerd door de harde confrontatie met het platvloerse woordgebruik. Hoewel ik helemaal geen fan ben van R&B, durven deze melodietjes al eens door mijn hoofd te dreunen, maar om de een of andere reden heb ik nooit echt aandacht gehad voor de inhoud ervan. Bachzetsis drukt me echter met de neus op de feiten en legt zodoende op een erg slimme manier de mechanismen van de media bloot.

Charlotte Vandevyve